

ATAC ÎN BIBLIOTECĂ

1.

Cadavrul se află în dreapta mea, așezat pe un maldăr de cărți. Altădată m-aș fi repezit zglobiu ca un pițigoi să le pun în rafturi. Acum, mă uit năuc la omul care zace într-o baltă de sânge. Îl cheamă Valentin, da' ce caută în casa mea și de ce are o asemenea rană la cap nu pot să vă spun nici să mă ardeți cu fierul roșu. În treacăt fie zis, când i se pomenea de un astfel de supliciu, bunicul meu nu spunea decât atât: „Brr! Odios!” Am încheiat citatul. De câteva minute mi-am venit în fire ca un bolnav adormit din greșeală pentru o operație care trebuia făcută altcuiva. Încerc să înțeleg ceva din ceea ce s-a întâmplat în jur; nu reușesc. Întotdeauna în momentele cheie materia mea cenușie ține să nu mă inoportuneze cu prezența ei și îmi înmânează o cerere de concediu pe termen lung. Desigur că i-o resping dându-i din nou un ultim avertisment. Mă doare îngrozitor capul; în gură am un gust atât de amar încât îmi propun să mă duc urgent la bucătărie și să iau o bucată de zahăr. N-am avut niciodată un țel mai greu de atins. Mai degrabă mă târăsc pân-acolo, sprijinindu-mă de pereți. Dușumeaua e în plin tangaj. Nu m-ar mira să aud de undeva un glas care să îmi ordone prin portavoce să mă cațăr pe catarg ca să raportez de-acolo dacă se zărește țărnul. Spre bucuria mea, oricât mi-aș încorda auzul, nu aud o astfel de poruncă. Noroc că nu mă văd părinții, altfel aș avea parte de-o predică pe cinste, presărată cu pilde despre diverse cunoștințe care n-au sfârșit glorios. Mi s-ar

aduce cu siguranță aminte că dacă în copilărie aș fi luat sânguincios untură de pește și n-aș fi alimentat cu ea diferite crăpături ale dușumelei, ca Tom Sawyer, chipurile din milă, ca să nu ruginească scândurile, dacă n-aș fi fugit ca un laș din prima zi de la grădiniță când educatoarea m-a întrebat cum mă cheamă, și dacă la școală aș fi înțeles că profesorii care combăteau mendel-morganismul îmi spuneau lucruri mai importante decât cele aflate din romanele de aventuri citite pe sub bancă, alta ar fi fost traiectoria mea în viață. Oricine s-ar amuza să contemple un vlăjgan de un metru și optzeci și doi de centimetri și de 75 de kilograme (netto) înaintând ca pe un teren minat spre dependențele casei sale. Cu o hartă și cu o busolă cred că m-aș fi descurcat mai lesne. N-aș fi intrat mai întâi în debara, unde m-am încurcat printre niște haine, și eventual aș fi evitat să dărâm o vază cu flori, ce-i drept cam ofilite. După lungi peripeții ajung în bucătărie unde un observator federal ar constata un alt dezastru: pe masă stau goale o sticlă de votcă și trei de vin. Rapiditatea în numărarea fiolelor o am moștenire de la bunica. Imediat ce sesiza că avântul bahic al unor comeseni depășea limitele bunului simț strămoșesc, ea spunea îmbufnată: „Uite cât ați băut!” și dădea cifra exactă. La care bunicul îi răspundea arătând cu un gest larg navetele cu bere sau frapierele cu sticle nedesfundate: „Da’ cât mai avem, da’ cât mai avem!”. Am încheiat citatul. Pretutindeni în bucătărie sunt pete de băutură și resturi de mâncare zac prin farfurii așezate alandala. Oricât m-aș freca la ochi, tot același câmp de luptă răscolit de un vrăjmaș cu o tehnică militară bine pusă la punct mi se înfățișează în toată splendoarea lui. Pur și simplu îmi pare că visez: nu-mi aduc aminte să fi băut și să fi mâncat aseară acasă. Mai ales asemenea cantități care depășesc cu mult capacitatea mea de îngurgitare și par mai potrivite pentru a potoli foamea unei garnizoane scăpate de sub un asediu îndelungat. Renunț la bucățița de zahăr și mă conving că trebuie să mă duc la baie. Îmi vâr capul sub un jet de apă rece. Fără să mă mai șterg, mă târăsc în dormitor, mă cațăr în pat folosind alpenștocul și pioletul și mă aștern pe un somn de câteva ceasuri, de parcă aș fi luat din greșeală un pumn de somnifere în loc de unul cu alune.

Se face seară când mă trezesc și mă dau jos din pat fără să mai am nevoie de o scară. Dispoziția nenorocită de dinainte mi-a mai trecut. Însă acum mi s-a făcut o frică îngrozitoare. Poate totuși am avut halucinații, îmi spun cu glas tare ca să mă încurajez, și merg în bibliotecă să mă dumiresc dacă trupul respectiv nu și-a

strâns catrafusele și a șters-o. Da' unde ați vrea să fie, cetățeni și cetățene? Rotația pământului nu l-a clintit nici măcar cu un centimetru. Acum însă am luciditatea necesară ca să inspectez mai atent locul. În primul rând mă enervez fiindcă o sumedenie de cărți sunt împrăștiate pe jos. Un fotoliu e răsturnat, iar câteva fotografii ale unor scriitori clasici au fost risipite din mapa unde le țin de obicei. Cine le-o fi răvășit astfel o fi crezut că sunt poze de familie. Pe jos zace și manuscrisul cărții la care lucrez având doar așa, de chichi machi, titlul provizoriu *Argoul ca jargon*. Dacă l-ar vedea, lingviștii ar sări în sus de indignare. Da' dacă l-ar vedea un procuror pe nea Valentin, tocmai bun de pus în pardesiu de scânduri, cum ar reacționa? Nu-ți trebuie cine știe ce pregătire criminalistică pentru a pricepe că aici s-a bătut cineva cu destulă competență. Oricine ar trage concluzia că eu și omul acela care a încremenit pe covor ne-am străduit să realizăm o scenă capabilă să stoarcă lacrimi și unui călău în pragul pensionării. E adevărat, a fost nevoie de ceva trudă, dar rezultatul are toate șansele să fie catalogat drept mulțumitor.

Descopăr și cu ce-a fost omorât Valentin: cu una dintre halterele cu ajutorul căreia dimineața ar trebui să-mi dezmoțesc mușchii. Le țin doar ca decor, să fac impresie bună vizitatoarelor. Bravo ție, Andrei Mladin, ziarist român în viață! Mai bine zis, încă în viață! Pentru că nu văd ce scăpare mai ai după chestia asta! Te-apuci și bei cu oamenii – pe care nici nu-i știi prea bine – îi ademenești ca un sadic în bârlogul tău, te iei la harță cu ei și le faci de petrecanie! Ce ți-a făcut bătrânelul? Țăsta e respectul pe care-l acorzi tu celor mai în vârstă ca tine? În loc să le oferi locul în tramvai – faptul că mergi cu mașina nu e o scuză –, să-i ajuți să traverseze strada sau să le tai lemnele, tu le dai cu haltera-n cap? Dacă-ai fi pe-un alt meridian n-ai scăpa de scaunul electric pe care ai fi prăjit ca un pui la rotisor, oricât ai susține la proces în fața juraților că medicul nu ți-a recomandat niciodată șocuri electrice, sau că nu ai avea carnea prea fragedă. Parcă frăgezi-meia mai contează!

Buuun. Totuși, dați-mi voie, frați căzuși, să nu înțeleg cu nici un chip ce s-a-ntâmplat. În primul rând, nu-mi aduc aminte să fi venit vreodată cu Valentin la mine, chiar dacă l-am simpatizat din prima clipă când l-am cunoscut. Sincer să fiu, nu țin minte nici să fi bătut aseară atât de mult încât să nu mai știu ce întreprind și în numele căror idealuri. Iar memoria mea exersată cu ajutorul reținerii a zeci de numere de telefon ale unor persoane cât se poate de drăgălașe nu

catadicsește de astă dată să mă lămurească deloc cum m-am întors acasă. Când o să am timp, o să-mi cumpăr o memorie de calculator, și să nu mai fiu eu odrasla doamnei Mladin dacă o să mai permit scurgerile de informații. Sau, și mai bine, o să-ncep să iau Glutacid.